

Krištof Šmid.

(Dalje.)

Ko je Krištof Šmid omenjenemu župniku nekoliko časa služil, prosil je drug župnik zanj. Pri tem drugem gospodu, ki je bil še pobóžnejši od prvega, navadil se je Šmid vseh lepih čednosti. Fara je bila zelo velika in v jako pustem kraju, blizu predgorja Tirolskih planin. Tu je bilo treba Kr. Šmidu po zimi večkrat v najhujšem vremenu po snegu gaziti, kadar je bolnike obiskoval in jim zadnjo sv. popotnico na dom nosil. A on je to vselej rad storil, ker je imel nekako posebno veselje ljudem dobro delati in jim tolažbo sv. vere deliti. Mnogo lepega jim je povedal ob nedeljah in praznicah z lece v cerkvi, in posebno veselje je imel, kadar mu je bilo otroke podučevati v svetej veri našega gospoda Jezu Krista.

Leta 1796 je dobil K. Šmid nekak šolsk beneficij v trgu Thannhausnu ob Mindlu; ta služba mu je nesla na leto 300 gl. in je imel tudi naslov šolskega nadzornika. Uživalec omenjenega beneficija je imel dolžnost, da je opravljal službo krajnega šolskega nadzornika in je učil otroke kerščanskega nauka. Kr. Šmid je šel v trg Thannhausen, vzel je svojo sestro s soboj in je pričel ondu svoje delovanje. Tu je našel šolo v tako slabem stanu, da je sklenil sam podučevati otroke. Kmalu je šola v Thannhausnu tako zaslovela, da so jo, ne le ob šolskem izpraševanju, nego tudi drugekrat, obiskovali duhovni in mladi učitelji, da bi se učili njegove učave (metode), in se po njej ravnali. Veliko sto in sto ur je preživel v šoli pri ljubih otročičih, ki so ga ljubili in spoštovali kakor da bi bil njihov lastni oče. Da bi otroke za pridnost unemal, napravljaj je otroške veselice in sestavljal gledališke igre, katere so otroci v nazočnosti domačih ljudi smeli igrati. To je delalo otrokom mnogo veselja. O lepih pomládnjih in poletnih jutrih je peljal otroke na bližnji hribec, od kodar jim je kazal bliščobo in lepoto vzhajajočega solnea. Tukaj jih je učil spoznovati neskončno modrega stvarnika, učil jih je Boga ljubiti in moliti ter jih tako vadal čistega, nedolžnega veselja, katero le čisto, nedolžno srce občuti in uživa. — Tudi njegova sestra Franja, ki je bila zelo bogoljubna in vsestransko izobražena ženska, pomagala mu je pri podučevanju otrok. Ker je znala izvrstno šivati, plesti in vézti, učila je vse to ob delovnikih mlade deklice, ki so k Šmidu v šolo hodile. Med delom jim je vselej kaj lepega, koristnega in poučnega povedala, zatorej nij delala samo z rokama nego tudi z duhom. Večkrat je pela z otroci med delom tudi lepe pesence, katere je bil Krištof sam zložil. Mnoge te deklice so bile pozneje izvrstne gospodinje in dobre matere svojim otrokom. Nekatero so šle tudi v ženska izobraževališča, ter so bile pozneje najboljše rokodelske učiteljice. Tako sta Krištof Šmid in njegova sestra Franja skrbela za nedolžno mladino in trudoljubivo delala v njen blagor in korist.

(Dalje prihodnjič.)

Sreče dom.

Kje radost prebiva?	Cesarji in kralji,	Prijatli jim redki;	Veselje prebiva,
Kje srečni je kraj,	Mogočni ljudje!	Sovražnik povsod;	Kjer mirne vesti
<i>Davsak seraduje?</i> —	<i>Bogati visoki</i> —	<i>Zastavlja zavidno</i>	<i>Otrok se raduješ;</i>
Kje zémski je raj?	Ti srečno živé?	Življenja jim pot.	Tú sreča živi.

Fr. Krek.